

POLITIEK, ONDERZOEK EN WERKVELD: TRIO IN DUBIO

{ Ontmoeten moet }



PETER GORIS

Wetenschappelijk onderzoek lijkt een uitwisseling met overheidsbeleid en werkveld niet prioritair te vinden. Hoe reageren zij? De ene al wat assertiever dan de andere.

WIE DOET WAT?

Wat kan het wetenschappelijk onderzoek betekenen voor sociaal werk en beleid? Centraal in deze bijdrage staat het relatiepatroon tussen onderzoek enerzijds en politiek en werkveld anderzijds. Maar laten we eerst de drie betrokkenen beter leren kennen want al te vaak blijft dat beeld te vaag. Vooral uit onze verdere activiteiten zal blijken dat we met 'het werkveld' de focus richten op cliënten, begeleiders, stafmedewerkers, directieleden en steunpunten of federatiemedewerkers. Zij ontwikkelen op uitvoerend of beleidsmatig niveau de dagelijkse gezondheids- en welzijnspraktijk. De centrale vraag wordt dan hoe hun relatie met het (wetenschappelijk) onderzoek er uit ziet. Veelal bevinden ze zich aan de andere kant van de oever en kennen ze 'dat onderzoek' niet zo goed. Geconfronteerd met de lijst aan onderzoeksprojecten die op hun terrein afgesloten of lopende zijn, staan ze versteld over aard en hoeveelheid. Organisaties die ter ondersteuning van dat werkveld wegwijsers uitzetten naar al die wetenschappelijke informatie, verrichten dus zinvol werk.¹ Een andere vraag is of deze uitgebreide onderzoeksexpertise ook enig verschil maakt voor wie op het terrein van welzijn en gezondheid actief is. Stel dat de projecten en resultaten gekend zijn, leveren ze dan ook een bijdrage aan de verdere vooruitgang op het werkerterrein? Weerom een relevante vraag, die verderop opnieuw zal opduiken.

Zo is alvast het 'werkveld' afgebakend. Maar wat doen we dan met de verhouding tussen het wetenschapsbedrijf en het overheidsbeleid? Het zou dom zijn om rond-uit te zwijgen over de relatie tussen wetenschappelijk onderzoek en activiteiten van ministers, kabinetten en administraties. Want de overheid is een belangrijke -zoniet de belangrijkste- opdrachtgever van dat wetenschappelijk onderzoek. Dat is ook logisch want wetenschap is een stevige pijler ter ondersteuning en versterking van het te voeren overheidsbeleid. En via die weg komt ook het werkveld opnieuw om de hoek kijken. Want ook een kwaliteitsvol en goed wetenschappelijk ondersteund overheidsbeleid zal het werkveld niet onaangeroerd laten. Alle redenen dus om ook vanuit het perspectief van het werkveld de nodige aandacht te besteden aan de relatie tussen wetenschap en overheidsbeleid. Het wordt dus een driehoeks-verhouding.

ENKELE INDICATIEVE CIJFERS

Werkveld en overheidsbeleid zijn al voorgesteld. Nu nog 'de wetenschap'. Een volledig beeld geven van het sociaal-wetenschappelijk onderzoek in Vlaanderen is onbegonnen werk. Want in een poging om het terrein af te bakenen, zitten we meteen al met de handen in het haar. Want wat is 'wetenschap', wat heet 'sociaal-wetenschappelijk',...? Vanuit pragmatische overwegingen en gezien de aard van dit tijdschrift, kijken we vooral uit naar wetenschappelijk onderzoek op het vlak van welzijn en gezondheid. We zullen daarbij vooral kijken naar activiteiten van vorsers die verbonden zijn aan universiteiten.

Een volledig beeld schetsen kunnen we niet, maar ter indicatie van de omvang van dat sociaal-wetenschappelijk onderzoek kunnen we wel enkele cijfers geven. De Vlaamse IWETO-databank (Inventaris Wetenschappelijk en Technologisch Onderzoek) levert een schat aan informatie. Daar vind je een overzicht van (voornamelijk) lopende onderzoeken aan Vlaamse universiteiten. Zoem je via een geavanceerde zoekfunctie in op het toch al behoorlijk specifieke subdomein 'social problems and welfare', dan levert dat 191 resultaten op. Brussel, Antwerpen, Gent, Hasselt en Leuven: ze zijn allemaal vertegenwoordigd met onderzoeksactiviteiten rond bedelarij, thuiswonende ouderen, alcohol- en drughulpverlening, vrijwilligerswerk, armoedebestrijding, partnerbreuk,... Een cijfertje plakken op het gezondheidsterrein is een ander paar mouwen. Bij ruime interpretatie lopen er honderden onderzoeken rond hematologie, endocrinologie, cardiologie, urologie,... Zelfs de ongetwijfeld kleinere broertjes 'epidemiologie en volksgezondheid'

en 'sociale geneeskunde' leveren resp. 213 en 50 resultaten op. Daar wordt gewerkt rond verkeer en gezondheid, preventief gezondheidsbeleid, toegankelijkheid van de geestelijke gezondheidszorg, bierconsumptie, stress in bedrijven, samenwerking in de psychiatrie, klimaat en gezondheid,... Diverse geldschieters liggen aan de basis van al deze projecten: diverse overheden, eigen wetenschappelijke onderzoeksfondsen, private ondernemingen,...

En wie voert al dat onderzoek uit? De IWETO-databank richt zich op onderzoeken aan Vlaamse universiteiten. Binnen dat kader gingen we ook zelf even aan het tellen. We stelden een lijst op van Vlaamse universitaire onderzoekers, die vandaag verbonden zijn aan departementen en onderzoeksgroepen die een reputatie opgebouwd hebben op het terrein van 'maatschappelijk welzijn' (bv. OASes Antwerpen, Sociale Agogiek Gent, TOR Brussel, Centrum voor Sociologisch Onderzoek Leuven,...). De lijst telt zowat 500 proffen, assistenten en onderzoekers. Vanzelfsprekend zijn ze niet allemaal fulltime actief op het vlak van onderzoek, maar toch...

VERHELDERENDE PARLEMENTAIRE VRAGEN

Welke cijfers komen er op de teller van onderzoek, gefinancierd door de minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin? Op 8 maart vorig jaar peilde Vlaams volksvertegenwoordiger Cathy Berx (CD&V) bij die minister naar haar bestedingen in wetenschappelijk onderzoek binnen haar bevoegdheidsterrein. In een tijdspanne van zowat twee jaar (2004 tot datum van de vraag) investeerde de minister 10 miljoen euro in onderzoeksprojecten, voornamelijk uitgevoerd door de Vlaamse universiteiten. De 'grote' (lees: dure) onderzoeksprojecten liggen duidelijk op het terrein van gezondheid.

Ook de groene volksvertegenwoordiger Mieke Vogels wou begin dit jaar graag weten hoeveel onderzoeksopdrachten de minister of haar administratie op dat moment liet uitvoeren (schriftelijke vraag op 19 januari 2007). In haar antwoord telde de minister 22 projecten die haar zowat 2 miljoen euro kosten. Zo worden op dit moment onder andere onderzoeken uitgevoerd rond: registratie van grensoverschrijdend gedrag binnen de gehandicaptensector, zorg voor personen met depressie, effectiviteit en efficiëntie van private voorzieningen in de bijzondere jeugdbijstand, effectiviteit en efficiëntie van de neutrale bezoekerimtes bij problematische uitoefening van het hoederecht, actualisering van de regelgeving Bijzondere Jeugdbijstand, evaluatie van onthemende projecten van de Bijzondere

Jeugdbijstand, haalbaarheid van een adviescentrum kindermishandeling, de vraag naar voorschoolse kinderopvang, het gehanteerde opnamebeleid van de erkende kinderdagverblijven en diensten voor opvanggezinnen, de implicaties van een omschakeling van onthaalouders naar onthaalouders-werknemers, mogelijke associatie tussen blaaskanker en prostaatkanker, preventie herval van depressie, vroegdetectie van schizofrenie, tienerzwangerschappen, screening prostaatkanker,... Bij die opsomming mogen we niet vergeten dat diezelfde minister begin 2007 ook nog het Steunpunt Welzijn, Volksgezondheid en Gezin oprichtte om haar beleid sterker wetenschappelijk te ondersteunen. Er wordt jaarlijks 1 miljoen euro beschikbaar gesteld om dit consortium van 8 onderzoeksinstituten in de periode 2007-2011 te laten werken. Ook dat is niet mis.

EEN BRUG BEGINNEN BOUWEN

Waarom al deze cijfers? Het is duidelijk dat het wetenschappelijk onderzoek rond welzijn en gezondheid geen marginaal maatschappelijk gebeuren is. Er wordt bijzonder veel geld en energie in geïnvesteerd. Ongetwijfeld helpen deze investeringen de wetenschap zelf vooruit. Zo kunnen internationale congressen of interdisciplinaire colloquia helpen om hardnekkige methodologische kwesties uit te klaren. Vanzelfsprekend zullen opdrachtgevende ministers niet toestaan dat alleen die kwesties uitgeklaard worden. Of, wanneer en hoe wetenschappelijk onderzoek het overheidsbeleid ook daadwerkelijk ondersteunt, is op dit moment niet geheel duidelijk. Nog meer mist bij de vraag of deze investeringen ook enig verschil maken voor de man in de straat. Zonder het bestaansrecht van wetenschappelijk onderzoek te willen reduceren tot deze vormen van 'maatschappelijke relevantie' moet zij ook een bijdrage leveren in die richtingen. Want uiteindelijk moet ook wetenschap ten dienste staan van 'de mensen'. Naast vele andere vragen, mag dus ook de vraag welke bijdrage het wetenschappelijk onderzoek levert aan de kwaliteit van het sociaal werk gesteld worden. Wat betreft ons werkerterrein, kunnen we dat bijvoorbeeld vertalen in de richting van: 'mee helpen om betere antwoorden te vinden op vragen van mensen die ervaren dat hun welzijn of gezondheid bedreigd wordt.'

Een voorbeeld om duidelijk te maken welk punt we willen scoren. Honderden onderzoekers investeren kostbare tijd van hun leven in het zoeken naar een passend instrument om de geografische spreiding van armoede zo goed mogelijk weer te geven. Een stijgende complexiteit aan methodologische mogelijkheden,

niet in het minst ondersteund door toenemende mogelijkheden op het vlak van informatica, helpt hen daarbij. Indien het verhaal eindigt op het moment dat wetenschappers besluiten een model gevonden te hebben dat maximaal beantwoordt aan wetenschappelijke validiteit en betrouwbaarheid, dan kiest men voor de verkeerde stopplaats. Het is de medeverantwoordelijkheid van wetenschappers om mee te zoeken naar een vertaling van die wetenschappelijke relevantie naar maatschappelijke relevantie. Ook de vraag in welke mate dit model bijvoorbeeld kan helpen om de vele armoede-, vernieuwings- en herwaarderingsfondsen bij de juiste man of vrouw te krijgen, moet nog een antwoord krijgen. Hoewel dit een cruciale verantwoordelijkheid is van beleidsvoerders, kunnen onderzoekers daarbij helpen. Want zonder die vertaalslag blijft wetenschappelijk onderzoek voor menig beleidswerker, hulpverlener of cliënt een al te ruwe diamant.

Vele wetenschappers hebben die boodschap ook begrepen. Bij het begin of onderweg consulteren zij dat werkveld om de juiste onderzoeksvragen te stellen, onderzoeksgegevens te verzamelen of geïnterpreteerde onderzoeksresultaten mee in de weegschaal te leggen. Hier steekt het werkveld een handje toe en blijft de wetenschapper terecht aan het roer staan. Aan het einde van de rit zal enkel hij beoordelen of het plaatje wetenschappelijk klopt. Die frequente betrokkenheid doorbreekt het beeld van een wetenschapsbedrijf dat zich in een ivoren toren zou bevinden. Maar laat duidelijk zijn dat dit nog niet voldoende is om ook de kwaliteit van het sociaal werk mee vooruit te helpen. Gewapend met zijn (evt. door het werkveld begeleide) onderzoeksresultaten zal de wetenschapper op een meer gelijkwaardige basis zich ook moeten wagen in een open debat over de maatschappelijke relevantie van zijn onderzoek. De vraag is of vandaag zowel aan de kant van de wetenschappers als aan de kant van het werkveld voldoende geïnvesteerd wordt in die cruciale activiteiten. Want die ontmoeting tussen twee bedrijven die elk een eigen finaliteit, historiek en middelen hebben is een noodzakelijke maar moeilijke klus.

EEN KLOKKENLUIDER AAN HET WOORD

Indien we de recente getuigenis van een wetenschapper zelf naar waarde mogen schatten, dan ziet het er aan de kant van het wetenschapsbedrijf op dat punt niet al te rooskleuring uit (Devisch, I. in 'De Morgen' van 20 februari ll.). Hij klapte uit de biecht en prompt volgden er terechtwijzingen vanwege collega's. Dat geeft minstens aan dat er op zere tenen getrapt werd.

Ter zake. De onderzoeker bekritiseert fel het feit dat de kwaliteit van het wetenschapsbedrijf in het algemeen en de wetenschapper in het bijzonder vandaag veel te sterk versmald wordt tot de mate waarin gepubliceerd wordt in internationale, hooggespecialiseerde vaktijdschriften. Deze objectieve maatstaf is een handig instrument om internationale rankings tussen universiteiten op te stellen en om de promotieslag tussen academici te beslechten. De druk om wetenschappelijke activiteiten uitsluitend op die leest te schoeien is zeer groot. De kwaliteit van de wetenschap wordt opgemeten in internationale niches van wetenschappers zelf. Nogal wiesde dat die ontmoeting en beoordeling door collega-wetenschappers het eigen onderzoek vooruit kan helpen. Zij kunnen op methodologische pijnpunten wijzen die je zelf niet zag. Vooral zorgt die publicatiefetisj ervoor dat wetenschappelijk onderzoek onder collega's internationaal verspreid en gevaloriseerd wordt. En toch geen applaus op alle wetenschapsbanken. 'De basis waarop je als academicus kunt 'scoren' en dus moet overleven is wel heel smal geworden.' En inderdaad: als het wetenschapsbedrijf zich vooral richt naar dat evaluatiecriterium, dan worden tal van andere relevante criteria ondergesneeuwd.

Probleem is met name dat daardoor de drive wegvalt om samen met anderen de relevantie van wetenschappelijk onderzoek ook maatschappelijk te vertalen. 'Of je aan een maatschappelijke discussie hebt deelgenomen: niet van belang', aldus de getuigende wetenschapper. Ook ALERT krijgt vanuit wetenschappelijke hoek wel eens de reactie dat je 'wel goed gek moet zijn om daar te publiceren'. Want dergelijke pogingen om je onderzoeksresultaten en -conclusies te verspreiden in het werkveld, worden wetenschappelijk nauwelijks gevaloriseerd. Een ander teken aan de wand is dat -naast onderzoek en onderwijs- in het takenpakket van academici maatschappelijke dienstverlening aan het staartje bengelt. Voor de eigen vooruitgang levert het met name niks op.

Zonder die trend te verwerpen, kunnen we dat niet al te rooskleurig beeld zelf bijstellen. Uiteindelijk ervaren we binnen het eigen redactioneel circuit van een niet-wetenschappelijk tijdschrift dagelijks veel inzet van heel wat wetenschappers: ze contacteren collega's, publiceren zelf, leiden graag debatten in,... In onze eigen praktijk zien we veel wetenschappers die niet 'vies' zijn van dat werkveld. Integendeel: ze vinden er zowel een inspiratiebron als afzetmarkt voor hun onderzoeksactiviteiten. Mogelijk roeien ze tegen de stroom in. Wij zien veel redenen om dat ook zo te houden en verder te versterken. Want alles kan beter.

WETENSCHAP ONTMOET OVERHEIDSBELEID

Want het staat buiten kijf dat wetenschap de kwaliteit van het sociaal werk vooruit kan helpen. En zoals al gesteld: laten we haar invloed op het sociaal (overheids)beleid ook niet vergeten. Daarvoor zijn vanuit alle kanten ontmoetingen noodzakelijk. En die zijn niet evident. Zo bleek al dat ondanks uitzonderingen er aan de kant van de wetenschap op dit moment niet structureel gekozen wordt voor die ontmoeting. En wat gebeurt er aan de andere kant van de oever? Daar staan zowel het werkveld als het overheidsbeleid te wachten ter ondersteuning van het sociaal werk en beleid. Die differentiatie blijft belangrijk omdat beide andere verwachtingen en reacties hebben ten aanzien van hun relatie met het wetenschapsbedrijf.

Laten we eerst kijken naar de relatie tussen wetenschap en overheidsbeleid. Daarvan weten we inmiddels al dat de ene een belangrijke mecenas is van de andere. Want wetenschappelijke inzichten en onderzoeksresultaten zijn belangrijke richtingaanwijzers voor een kwaliteitsvol overheidsbeleid. Zo blijkt uit het voorbeeld dat wetenschappers op het terrein van sociale geografie een cruciale rol kunnen spelen in het doordacht investeren van gemeenschapsgelden in achtergestelde gebieden. Logisch dus dat de overheid een belangrijke -zoniet de belangrijkste- mecenas is van wetenschappelijk onderzoek. Moeten in de strijd tegen weekendongevallen vanuit een politieel beleid de drugrazzia's versterkt worden? Vraag het aan de wetenschapper.

Vandaag wordt die relatie tussen overheidsbeleid en wetenschap verder versterkt. Terecht wil de overheid als pater familias zijn huishouden goed beheren. Dat impliceert onder andere investeren in initiatieven waarvan wetenschappelijk werd aangetoond dat ze ook werkzaam zijn. Is daadwerkelijk bewezen dat sensibiliseringscampagnes enig verschil maken ter preventie van borstkanker? Vraag het aan de wetenschapper en je weet 'ja dan nee' en onder welke voorwaarden. Evident-based policy is 'in'. Ter illustratie verwezen we al naar lopend beleidsgefinancierd onderzoek rond effectiviteit en efficiëntie van private voorzieningen in de Bijzondere Jeugdzorg of van neutrale bezoekenruimtes. Meer dan ooit worden wetenschappers de souffleurs van beleidsvoerders. Meer en meer zet de overheid nog een stapje verder en begint onderzoek zelf in handen te nemen. Getuigen daarvan ook de systematische oprichting van 'steunpunten voor beleidsrelevant onderzoek'. Elke Vlaamse minister krijgt een interuniversitair consortium van gerenommeerde wetenschappers ter zijner beschikking ter versterking van het te

voeren beleid. Vanuit de initiële probleemstelling van dit artikel kunnen we deze ontwikkeling alleen maar toejuichen. Naast het produceren van hooggespecialiseerde publicaties zullen wetenschappers die in dit verband actief zijn alvast hun wetenschappelijke expertise ook in de weegschaal van het overheidsbeleid moeten leggen. Ontmoeting is daarbij noodzakelijk en dat is goed.

Aan dergelijke ontwikkelingen moeten dus alle groeikansen geboden worden. Toch leren de talrijke ervaringen met beleidsbetrokken onderzoek dat een succesvolle relatie niet voor de hand ligt. Het is een secuur wikken en wegen en een voortdurend zoeken naar water en wijn. Zo moet onderhandeld worden over de te beantwoorden onderzoeksvragen. De wetenschapper is niet altijd akkoord met de wetenschappelijke en/of maatschappelijke relevantie ervan, maar de minister is wel de geldschieder. En wat indien onderzoeksresultaten niet stroken met het beleidsperspectief van de minister? We willen de onderzoekers wiens projecten onaangeroerd in ministeriële schuiven bleven liggen niet te eten geven... Of die wetenschappelijke ondersteuning van het overheidsbeleid ook uitmondt in een meer sociaal overheidsbeleid blijft voorlopig een open vraag. Maar goed, kern van de zaak is dat dankzij deze dynamiek de wetenschap via de overheid de relevantie van haar werkzaamheden moet vertalen en duidelijk maken. Wetenschappelijke validiteit en betrouwbaarheid blijven dan wel belangrijk, maar nooit als doel op zich. Goed wetenschappelijk onderzoek wordt dan via de overheid ook afgemeten ten aanzien van haar meerwaarde voor de samenleving.

WETENSCHAP, OOK TEN DIENSTE VAN HET WERKVELD

Maar dit alles zegt nog niets over de mate waarin wetenschappelijk onderzoek ook de activiteiten van voorzieningen en centra binnen de gehandicaptenzorg, bijzondere jeugdzorg, algemeen welzijnswerk, sociale economie en huisvesting,... kan inspireren, vernieuwen en versterken. Het spreekt voor zich dat we in het kader van dit tijdschrift daarvoor wel zeer bijzondere interesse hebben. Al vanaf het prille begin van het onderzoeksproces loopt die relatie moeizaam. Het werkveld heeft weinig tot geen toegangswegen om -naast vele andere- mee te praten over de relevantie van een te behandelen onderzoeksvraag. Nochtans zou haar praktijkgebonden expertise een belangrijk referentiepunt kunnen zijn bij de keuze van onderzoeksvragen. Ook aan het einde van de rit zijn er nog te weinig kansen om de merites van onderzoek te beoordelen vanuit haar meerwaarde voor het sociaal werk.

Om dat mogelijk te maken vallen we terug op het beeld van een 'ontmoeting'. Maar hoe organiseer je dat concreet? Een rechtstreekse ontmoeting tussen wetenschappers en individuele hulpverleners en kaderpersoneel is structureel niet organiseerbaar. Praktijkbetrokken steunpunten zijn de partners bij uitstek om de verstaalslag van wetenschappelijk onderzoek in de richting van 'hun' praktijk mogelijk te maken. Concreet denken we dan aan organisaties zoals de Ondersteuningsstructuur Bijzondere Jeugdzorg, het Steunpunt Algemeen Welzijnswerk, het Vlaams Overleg Bewonersbelangen, het Steunpunt Expertise Netwerken (binnen de gehandicaptenzorg),... Vaak zetten zij voor hun diensten en organisaties wel richtingaanwijzers naar actueel onderzoeksmateriaal, maar een uitgebreide weging vanuit de praktijk blijft achterwege. De sessies waar wetenschappers op basis van hun onderzoeksmateriaal in begeleid en vormend verband aan de slag gaan met praktijkwerkers blijven te dun gezaaid. Los van de vraag of wetenschappers de hand wel voldoende reiken, is ook de vraag of die steunpunten vandaag al voldoende de hand vragen. Want het stimuleren van dergelijke ontmoetingen is altijd een gedeelde verantwoordelijkheid.

WERKVELD, OOK TEN DIENSTE VAN DE WETENSCHAP

Maar de relatie tussen wetenschap en werkveld is complexer dan dat. Het werkveld mag niet alleen maar een passieve consument zijn van wetenschappelijk onderzoek. Logisch dat men dan de eigen rangen sluit. Het sociaal werk zal onder andere via haar steunpunten ook naar kanalen moeten zoeken om vanuit haar praktijkgebonden expertise mee(r) invloed te krijgen op wetenschappelijk onderzoek.

De huidige hype rond evidence based maakt dat duidelijk. Net als bij bijvoorbeeld kwaliteitszorg wordt het debat nog te sterk gevoerd in termen van believers en non-believers. De gulden weg ligt niet in de extremen, maar wel ergens tussenin. Zo zijn binnen het sociaal werk zelf heel wat getuigen het erover eens dat de vraag welke interventies werken, zeer legitiem is. Professioneel werken met mensen in problemen, is een hele verantwoordelijkheid. Door enkel te drijven op overtuiging en intuïtie zal men het schip niet aan de kade krijgen. Ondersteunende kaders rond welke interventies al dan niet bewezen hebben te werken, zijn dus zeer welkom. Onder bepaalde voorwaarden kan de wetenschap hier helpen. En hier knelt het schoentje. Men mag -veelal op vraag van de overheid- het opstellen van dergelijke kaders niet uitsluitend laten ontwikkelen binnen een wetenschappelijk labo. Wil ze ondersteunende kaders, dan zal het werkveld zich moeten roeren in dat

debat. Niet alleen om duidelijk te maken dat het vragende partij is, maar vooral om via haar input van praktijkexpertise ook duidelijk te maken onder welke voorwaarden ze denkt dat dergelijke kaders haar kunnen ondersteunen. Want de bewijskracht rond wat al dan niet werkt, mag niet alleen bij wetenschappelijke cijfertjes komen te liggen. Unieke ervaringen met cliënten moeten daar minstens aanvullend werken. En zo krijgt het werkveld het evidence based werken dat ze zelf verdient. En ook hier zullen steunpunten een trekkersrol moeten spelen. Met het talrijke registratie- en evaluatiemateriaal beschikken de sectoren zelf al over heel wat materiaal om een aardig mondje mee te praten rond evidence based werken. Het is dus de boodschap om gewapend met dat materiaal in debat gaan met de wetenschap. Door zo'n uitwisseling worden specifieke expertises maximaal benut.

ONTMOETEN MOET

Terug naar dit tijdschrift en haar wens om in de nieuwe rubriek 'onderzoek onderzocht' het debat tussen onderzoekers en veldwerkers sterker te organiseren. Het accent zal daarbij niet liggen op de presentatie van onderzoeksresultaten, maar wel op haar weging vanuit de praktijk. Gezien het bovenstaande, zal die keuze van ontmoetingsvorm niet verwonderen. Vanzelfsprekend zullen door dat beperkte initiatief relaties niet structureel hertekend worden. Maar alle beetjes helpen. Of dit idee ook uitgroeit tot een gewaardeerde rubriek, kan u de komende maanden en jaren van op de voorste rij mee beoordelen. En avant!

Peter Goris is eindredacteur van ALERT. Hij is bereikbaar via peter.goris@pow.be

¹ *Kijk maar eens op www.pow.be, de website van de uitgever van dit tijdschrift, tevens een intersectoraal steunpunt voor zorg en sociale politiek. De portaalfunctie 'onderzoek' zet heel wat interessante wegwijzers.*